

De asemenea, trebuie precizat că prin Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului nr.2 din 12 iulie 2005 rămasă definitivă la 30 noiembrie 2005, în cauza Moldovan și alții, cu privire la șapte reclamanti care nu au agreeat înțelegerea amiabilă, Curtea a stabilit acordarea reclamanților a unor daune în valoare de 230 000 euro; că discriminarea rasială la care au fost supuși reclamanții în mod public prin modul în care li s-au soluționat plângerile de către diferite autorități și condițiile de viață ale acestora constituie o interferență cu demnitatea umană care, în circumstanțele speciale ale acestui caz, constituie „tratament degradant”, în sensul articolului 3 din Convenție. Prin urmare, articolul 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului a fost încălcat. (vezi paragraf. 114)

Curtea Europeană a considerat că atitudinea generală a autorităților – procurori, instanțe penale și civile, guvern și autorități locale – care a perpetuat sentimentele reclamanților de nesiguranță după 1994 și a constituit în sine o interferență în respectarea drepturilor aplicanților la viață privată și de familie, și la domiciliu, determină Curtea să concluzioneze că acesta interferență și eșecul repetat al autorităților de a pune capăt încălcărilor drepturilor reclamanților reprezintă o încălcare gravă a articolului 8 din Convenție, fiind de natură continuă. (vezi paragraf. 108-109)

Curtea Europeană a considerat că durata foarte lungă a procedurilor civile în fața instanțelor de judecată inițiate de aplicanți eșuează în satisfacerea cerințelor duratei rezonabile astfel cum este stabilită prin articolul 6.paragraf.1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului. (vezi paragraf.130-131).

De asemenea, Curtea Europeană a considerat că remarcile discriminatorii făcute de autorități pe tot parcursul procesului în ceea ce privește drepturile menționate în art.8 al Convenției, refuzând cererile pentru bunuri sau mobile, precum și refuzul până în 2004 pentru a acorda daune pentru distrugerea caselor, nejustificarea tratamentului diferențiat aplicat victimelor, conduc la concluzia că a fost o violare a art.14 al Convenției împreună cu art.6 și 8 al Convenției Europene a Drepturilor Omului. (vezi paragraf. 140)

Aceste hotărâri stabilesc repararea drepturilor încălcate ale reclamanților, inclusiv discriminarea la care au fost supuși, fiind aceleași persoane despre care face referire domnul Corneliu Vadim Tudor în declarația sa. În același sens prin hotărârea Curții de Apel Târgu-Mureș din 24 februarie 2004 instanța reține că „Prin comportamentul lor, acuzații (n.n. persoanele implicate în distrugerile caselor persoanelor de etnie română) au încălcat dreptul la proprietate al reclamanților pentru care s-au acordat deja daune materiale; totuși, câtorva dintre părțile civile ar fi trebuit să li se acorde și daune morale, fiind private emoțional, ca rezultat al pagubelor suferite, al siguranței pe care o simțeau în casele distruse, al confortului pe care îl aveau prin

